

שלשה מינין פרק ששי נזיר

מב.

עין משפט
גר מצוה

(א) הוי"ו ג: חולין י"ג. ע.
גדה כתיב. (ב) סנהדרין י:
וה"פ (ג) ק"ה ק"ה (ד) שבת
נ: פ"א: (ה) ט"ו ט"ו (ו) ש"ק.
(ז) ג' ג' (ח) מ"ה מ"ה (ט)
קדושין י"ג: חולין פ"א:
(י) נ"ט טו"ט (יא) ט"ז
ג' דמלא חומר.

הנהרות הב"ח

(א) גמ' אמר ליה גי' גילוח
אין לאן שער אין כהן.
תלמי' וי"ב כפרק הנחיל
קמח דף קה גריס שער
אין כהן גילוח אין
כאן: (ב) רש"י ד"ה אמר
רב אחא וכו' עשה ולא
כלום: (ג) ד"ה מחבו היל"ל
עם ד"ה דממד' וכו'
מכיון הבאין כאלה:
(ד) ד"ה מהו וכו' ולא
כלום דלאו כמאן:
(ה) ד"ה גילח שער
שערה וכו' ומגלח שער
שערה ולהשא: (ו) ד"ה
א"ל אי אמרת גילוח א"ל
כאן משמע דמדי ליה נמי
ש"ס שער ככהן הא
קאמרת שיער אין כאן
הש"ד:

הנהרות מהר"ב

רשבוב

(א) גמ' זאת אומרת רובו
ככולו מדאורייתא. רבנן
התירו כולם רובו ככולו
ולת היכא דגלי רחמנא
להקפיד על כולו ועי'
הרוי"ת דף ע"ג אמר ר'
יונתן מהא ש"ס וכו'
ובמחזור הורה גבר סס
ויע' הרוי"ת: (ב) שם אכל
לא טורק אחת לרבנן. וי"ב
עי' א"מ: (ג) רש"י ד"ה
דמדי נזיר טמא וכו' עד
סופו. וי"ב עי' א"מ:
ד"ה אמר ליה וכו' נמי
ש"ס שיער ככהן. וי"ב הא
קאמרת אין שיער כהן
כ"ל פ"ל א"מ: (ד) תוב ד"ה
אמר מהו וכו' דבעמ"ל
קיימי מיהו פלח זקן. וי"ב
עלה וכו' היט' ר' יוסף וכו'
הנה"א. וי"ב עי' א"מ:
ז' ד"ה מיר גילוח וכו' לא
גילוח וכו' פ"ל: (ה) ד"ה
א"מ שער וכו' ש"ס
לגלח שיער ר' רש"י. וי"ב
שיער הי"ב רש"י נחמק.
וי"ב ליכא שיעור גילוח
פ"ל א"מ: (ו) בא"ד
הש"ס מיהא שיער אין
כהן. וי"ב כהן ממשל
הדיבור א"ל א"מ:
(ז) בא"ד נכופו שיער אין
כהן. וי"ב וכו' דיבור אחד
עם שלחמי. א"מ:

מוסף רש"י

וגילוח אחת. תמסמס
שפיר, ונשרה השני מהו.
הו גילוח א"ל (ב"ק פ"ה).
גילוח שיערה שיערה.
גילוח על גבי הערות אחת
אחת, קא מיעביד ליה.
בממיה, כלומר הא והאי
גילוח כיון שזכר ש"ס
לגלח האי שיער הוא כיון
שיער גילוח וגי' גילוח
ואע"פ שפיר שניה גילוח

הא גדילים תעשה לך. וקא דמי לאו דלא תלכס שעטנו: אמר רב
אחא ברבי דרב איקא. מדקמתי או ששיירו שתי שערות לא עשה
(ב) כלום זאת אומרת דרוכו חסוד ככולו מדאורייתא למדמכב הכל
וגילוח את ראשו ציוס השביעי ולא מיעטיק ליה (א) למימכב ציוס
השביעי יגלחתי (א) לומר דלא חשיב

גילוח עד לזיכא כולו שיער מגולח
מכלל מדאורייתא ליה קא לאשמועינן
דליגלח מדוי דמי לאו האי קרא הוה
אמינא דכרוכו סגי ליה דרוכו ככולו
לאורייתא: האי. ציוס השביעי יגלחתי
בזויר טמא הוה דכתיב אבל בזויר
טהור לא כתיב אלא וגי' גילוח (א) שער
ראש נזור דלא משמע ליה הכי: מחבו
עלה **במערכא**. אחא אתקפתא
דר' יוסי בר' חנינא: (ג) (ד) **דמדוי נזיר**
טמא דכספר מנלן מנזיר טהור וי"פ.
(ד) מדמכתיב ציה תער אי לרבי כדאית
ליה ולת"ק כדאית ליה ודלעיל (ה) וה"ה
נמי דלימי נזיר טהור מנזיר טמא מה
נזיר טמא (כ"ו) והכל הוא דגלי רחמנא
כולו הא בעלמא רובו ככולו וכדרב
אחא ברבי דרב איקא. וה"ה יגמיר
מיינה הא לא אפשר משום דהוה להו
נזיר ומנזרע שני כמזין כאלה: ולמה
ראשו וזור וגילוח. נמי לאותן ז'
שערות: **מחו**. מי אמרינן כיון
דמעיקרא כי שיער אותן שתי שערות
לא עשה ולא כלום השתא נמי כיון
דהדר ולמה לא עשה ולא כלום
(ו) דכמאן דמגלח שתי שערות
(ז) מעיקרן דמי ומעכתי או דלמא כיון
דשתא קא מיגלח להו להאי דהדר
נמא לא חיישינן ולא מעכתי: **גילוח**
שערה (א) קמיצניא ליה לרבא. פשיטא
דכיון דגילוח את כל ראשו לרב מהן
ז' שערות דכי הדר גילוח אחת מהן
ונשרה חזירתה שפיר (א) דקאזיל ומיגלח
כי אורמיה כמאן דאזיל ומגלח (א) שערו
ולהיא דנשרה מאי הוה ליה למיעבד:
אלא אימא נשרה אחת וגילוח אחת
קמיצניא ליה. מי אמרינן כיון דכל
שערו גילוח חוץ משרה אחת שפיר
דמי דהא לא שיער שתי שערות בלא
גילוח או דלמא כיון דמעיקרא שיער
לו שתי שערות לאו כלום עבד וכי
חזר וגילוח אחת לאחר נשרה
דחזרתה נמי לאו כלום עבד דכיון
דלא הוה השתא דראשו אלף שערה
אחת לא איקרי גילוח וכשנרו שתי
דמי דכי היכי דאם גילוח ושייר
שערה אחת שפיר גילוח דשערה
כנטולה דמי הכי נמי כי נשרה אחת
משעת נשירתה הו"א חזרתה
כנטולה וכי חזר וגילוח לאו כלום

עבד ככנטולה דמיא: א"ל. אי אמרת גילוח אין כהן (א) דדמי ליה
כמי ש"ס שיער ככהן ד: [הכי] קאמינא [אף על פי] ששיער אין
כהן מלוא גילוח אין כהן. ומיהו דיעבד שפיר דמי: **מתני'** נזיר
חוסף ומפספס. חוסף כמו חוסף עליו כל היום (דברים לג) לטון
מגדל ונע"ל פ"י"ר: **מפספס**. שמפיר שערותיו זו מזו. אבל
לא (ע) בנסמק: **גמ'** אהון. לר"י דאמר דבר שאין ממכוין
אסור: **להשיר נימין מדולדלים**. מן הראש אבל עדיין ליה
עקרו לגמרי וכיון דמתכוין להשיר כי סורק בנסמק הוה ליה
דבר שמתכוין ואסור: אי אמרת מפני המשרס סנן כלל כלל לא.

אמר רב רובו או ששיירו שתי שערות לא עשו ולא כלום וכו' זאת
אומרת דרוכו ככולו דאורייתא. מדגלי רחמנא גבי נזיר
ציוס השביעי יגלחתי דלא אינטיק דכבר כתיב וגי' גילוח לאשמועינן
דבעינן תגלחת מלוא שלם שיערה כלום: הכא הוה דבעי כולו
הא בעלמא רובו ככולו. אומר הר"ס
הדבעלמא קיימי מיהו פלח זקן אמרי
סוף פרק המנזיע (שבת דף ק"ד): דלמלא
פי הוה מיעיב דמשמע פ"ה
מתקיף זה ר' יוסי בר' חנינא
האי בנייד טמא כתיב.
לכתיב ציוס השביעי יגלחתי דמשמע
כולו וזרייתא משתמעא אף בנייד
טהור ע"ה שתי שערות מעכבות:
מחבו ע"ה בעקרא. נפ' קמח
דמגדלין (דף ק"ו): אמר
מחבו ע"ה בעמרכא (א) היינו ר' יוסי בר'
חנינא והכל אשכחן מחבו על דבריו:
מכרי נזיר טמא (דבתיקן מג"ל
מנזיר טהור י"א) (דבעתר)

ולמי נזיר טהור וליקף מנזיר טמא
דשמי שערות מעכבות: **נזיר שגי'א**
ושייר ב' שערות. ובאותה שעה לא
יגלח יפה ואח"כ המתין לגלח שתי
שערות עד אשר (למחו שער) ראשו
וחזר וגילוח לאותן שתי שערות לבד
מי אמרינן אותו תגלחת שתי שערות
לא כלום הוא (הואילן) וכשגילוח ראשו
מלא שער: **נזיר שגי'א והניח שתי**
שערות וגי'א אחת ונשרה אחת. כלומר
השניה מהו מי אמרינן כיון דלא גילח
שתי שערות לאו גילוח הוא ששתי
שערות אית כחו שיעור גילוח או דלמא
השתא מיהא לאו איכא שער כלל:
אמר (י"ה) רב אחא מדרשי דרבינא
גילח שיערה **בבבועא** ליה
דרבא. בנמיה כלומר הא ודאי גילוח
הו כיון שזכר לגלח הו שיעור גילוח:
אימא נשרה אחת ונלח אחת.
כשזכר לגלח הו שיער ה"ג

רש"י מי אמרינן השתא מיהא שיער
[אין כהן] א"ל גילוח אין כהן שיער
אין כהן א': אי שיער אין כהן יש
כהן גילוח ה"ק אע"פ ששיער אין כהן
מצות גילוח [אין] כהן. הואיל דבמגלחת
ראשוה שיער ז' שערות ובמגלחת
זאת לא היה רק שער א':

מתני' נזיר חוסף ומפספס. פ"י"ר
זלע"ז שיתוף ראשו
בנזר ובאלדמה אף כי פעמים שמסור
שיער דבר שאין ממכוין הוא ומותר
לר' שמעון: ומפספס. שמדיל שערות
זו מזו אף כי פעמים שמשיר:
אבל לא סורק. בגמ' משמע דסתם
סורק ממכוין להסיר השער:

ר"י אומר לא יחוף. כדאמר בגמ'.
המדולדלות. שאין ממכוירות יפה ומותר להנמק:
[מפני] שהיא משרת תנן. לא יחוף (א) אותו כאלדמה (ב) מין שמשרת
דמשרת: **נזיר** שהיה שותה יין כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו
זו אי תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

דמשמע לא יחוף בשום אלדמה גזירה שאינה משרת מפני שמשרת:
מקרא

התגלחת. או דלמא בפעם ראשונה לא גלח כיון דשייר ב' שערות והשתא נמי כיון דצמח שיער ראשו לא מקרי גילוח
מה שגלח ב' שערות: וגלח א' ונשרה א' מהו מי אמרינן כיון דלא גילח אלא א' לא קיים מצות גילוח. או דלמא כיון
דבשעה שחחיל לגלח היו לו ב' שערות קיים מצות גילוח: גלח שיערה שיערה מבטי' ליה. מלאת דבשיטא הוא היקום
מצות גילוח כיון דבתחלת התגלחת היה לו כרי גילוח: אלא אימא נשרה א' וגילח א' מהו דכשבא לגלח לא היה בו
כרי שיעור גילוח: א"ל גילוח אין כהן שער אין כהן. אי שער אין כהן גילוח יש כהן. היק' אע"פ ששיער אין כהן מצות
נזיר חוסף פ"י"ר בלע"ז חוסף שערותיו בנזר ובאלדמה. ואף אם הוא משיר שערות (דכך שערות) דבר שאין ממכוין הוה
משרת: ואלו תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

התגלחת. או דלמא בפעם ראשונה לא גלח כיון דשייר ב' שערות והשתא נמי כיון דצמח שיער ראשו לא מקרי גילוח
מה שגלח ב' שערות: וגלח א' ונשרה א' מהו מי אמרינן כיון דלא גילח אלא א' לא קיים מצות גילוח. או דלמא כיון
דבשעה שחחיל לגלח היו לו ב' שערות קיים מצות גילוח: גלח שיערה שיערה מבטי' ליה. מלאת דבשיטא הוא היקום
מצות גילוח כיון דבתחלת התגלחת היה לו כרי גילוח: אלא אימא נשרה א' וגילח א' מהו דכשבא לגלח לא היה בו
כרי שיעור גילוח: א"ל גילוח אין כהן שער אין כהן. אי שער אין כהן גילוח יש כהן. היק' אע"פ ששיער אין כהן מצות
נזיר חוסף פ"י"ר בלע"ז חוסף שערותיו בנזר ובאלדמה. ואף אם הוא משיר שערות (דכך שערות) דבר שאין ממכוין הוה
משרת: ואלו תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

התגלחת. או דלמא בפעם ראשונה לא גלח כיון דשייר ב' שערות והשתא נמי כיון דצמח שיער ראשו לא מקרי גילוח
מה שגלח ב' שערות: וגלח א' ונשרה א' מהו מי אמרינן כיון דלא גילח אלא א' לא קיים מצות גילוח. או דלמא כיון
דבשעה שחחיל לגלח היו לו ב' שערות קיים מצות גילוח: גלח שיערה שיערה מבטי' ליה. מלאת דבשיטא הוא היקום
מצות גילוח כיון דבתחלת התגלחת היה לו כרי גילוח: אלא אימא נשרה א' וגילח א' מהו דכשבא לגלח לא היה בו
כרי שיעור גילוח: א"ל גילוח אין כהן שער אין כהן. אי שער אין כהן גילוח יש כהן. היק' אע"פ ששיער אין כהן מצות
נזיר חוסף פ"י"ר בלע"ז חוסף שערותיו בנזר ובאלדמה. ואף אם הוא משיר שערות (דכך שערות) דבר שאין ממכוין הוה
משרת: ואלו תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

התגלחת. או דלמא בפעם ראשונה לא גלח כיון דשייר ב' שערות והשתא נמי כיון דצמח שיער ראשו לא מקרי גילוח
מה שגלח ב' שערות: וגלח א' ונשרה א' מהו מי אמרינן כיון דלא גילח אלא א' לא קיים מצות גילוח. או דלמא כיון
דבשעה שחחיל לגלח היו לו ב' שערות קיים מצות גילוח: גלח שיערה שיערה מבטי' ליה. מלאת דבשיטא הוא היקום
מצות גילוח כיון דבתחלת התגלחת היה לו כרי גילוח: אלא אימא נשרה א' וגילח א' מהו דכשבא לגלח לא היה בו
כרי שיעור גילוח: א"ל גילוח אין כהן שער אין כהן. אי שער אין כהן גילוח יש כהן. היק' אע"פ ששיער אין כהן מצות
נזיר חוסף פ"י"ר בלע"ז חוסף שערותיו בנזר ובאלדמה. ואף אם הוא משיר שערות (דכך שערות) דבר שאין ממכוין הוה
משרת: ואלו תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

התגלחת. או דלמא בפעם ראשונה לא גלח כיון דשייר ב' שערות והשתא נמי כיון דצמח שיער ראשו לא מקרי גילוח
מה שגלח ב' שערות: וגלח א' ונשרה א' מהו מי אמרינן כיון דלא גילח אלא א' לא קיים מצות גילוח. או דלמא כיון
דבשעה שחחיל לגלח היו לו ב' שערות קיים מצות גילוח: גלח שיערה שיערה מבטי' ליה. מלאת דבשיטא הוא היקום
מצות גילוח כיון דבתחלת התגלחת היה לו כרי גילוח: אלא אימא נשרה א' וגילח א' מהו דכשבא לגלח לא היה בו
כרי שיעור גילוח: א"ל גילוח אין כהן שער אין כהן. אי שער אין כהן גילוח יש כהן. היק' אע"פ ששיער אין כהן מצות
נזיר חוסף פ"י"ר בלע"ז חוסף שערותיו בנזר ובאלדמה. ואף אם הוא משיר שערות (דכך שערות) דבר שאין ממכוין הוה
משרת: ואלו תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

כב א מיי פ"ג מהל'
לפית הלכה ו:
סב ג ב מיי פ"ח מהל'
מירוב הל' ז עי"ח
גמ'י:
סד ה מיי פ"ה מהל'
מירוב הלכה די:
סה ו מיי פ"א מהל'
שבת הלכה ה סמל
לאין סה טו"ט ע"ח
סמין של ספ"ק ה:
סז ז ח מיי פ"ה מהל'
מירוב הלכה די:
סח ט מיי שם הלכה י
סמל לאין רמז:
סח י מיי שם הלכה י
סמל שם:
סמב ז מיי שם הלכה טו
ופ"ב מהל' אכל הל'
ד:

תורה אור השלם

1. וכו' נמות מת עליו
בפעת פתאם וטפא ראש
נזור וגלח ראשו ביום
שקדוהו ביום השביעי
במדרו ו ט
יגלח:

נוסחת הרבי"ן

(א) למיכר ומכסו (ב) דלא
אמר: (ג) את כל שער:
(ד) דמכ"ב: (ה) ללו:
(ו) מעיקרא: (ז) ספיר דמי:
(ח) שערה שפיר: (ט) סורק:

גליון הש"ס

הא בעלמא רובו
ככולו. עי' חולין דף י"ג
ע"ה וזה דף כ"ט ע"ה:
ש"ס מכרי נזיר טמא
דבתיקן מג"ל. דלמקט דף
סא ע"ה:

הנהרות התוספות

1. ז"ל שיעורו אמר. 2. ז"ל
דפלת משמע. 3. ז"ל שפיר
שערה. 4. ז"ל דבעת שפא.
5. ז"ל דשפתא שפא.
6. ז"ל מפרש. 7. ז"ל נימין.
8. ז"ל כזאת מין אלדמה.

לעזי רש"י

פ"י"ר [פ"י"ר]. שפשיף.

פ"ה הראש

מדגלי רחמנא גבי נזיר
ביום השביעי יגלחתי ולא
אינטיק דכבר כתיב
וגלח את ראשו אלא
לאשמועינן דבעינן תגלחת
שלימה שלא ישייר כלום
הא בעלמא רובו ככולו.
האי בנייד טמא כתיב
האי יגלחתי דמשמע כולו
ומתני' קתני אף בנייד
טהור ב' שערות מעכבות:
נזיר שגלח ושייר ב'
שערות. ובמצא שלא קיים
מצות גילוח דב' שערות
מעכבות בו: צמח ראשו.
אוחך שערות חזרו וצמחו:
וחזר וגלח אותן ב' שערות
שיעור גילוח הראשון
מי אמרינן הרי גלח
כל שערותיו באלו ב'

התגלחת. או דלמא בפעם ראשונה לא גלח כיון דשייר ב' שערות והשתא נמי כיון דצמח שיער ראשו לא מקרי גילוח
מה שגלח ב' שערות: וגלח א' ונשרה א' מהו מי אמרינן כיון דלא גילח אלא א' לא קיים מצות גילוח. או דלמא כיון
דבשעה שחחיל לגלח היו לו ב' שערות קיים מצות גילוח: גלח שיערה שיערה מבטי' ליה. מלאת דבשיטא הוא היקום
מצות גילוח כיון דבתחלת התגלחת היה לו כרי גילוח: אלא אימא נשרה א' וגילח א' מהו דכשבא לגלח לא היה בו
כרי שיעור גילוח: א"ל גילוח אין כהן שער אין כהן. אי שער אין כהן גילוח יש כהן. היק' אע"פ ששיער אין כהן מצות
נזיר חוסף פ"י"ר בלע"ז חוסף שערותיו בנזר ובאלדמה. ואף אם הוא משיר שערות (דכך שערות) דבר שאין ממכוין הוה
משרת: ואלו תשתה אל תשתה. שהמרו זו על כל פעם ופעם שהוא שותה
חייב על כל אחת ואחת וכמו כן תגלחת וכן טומאה כדמפרש הואיל:
אמר

שלישה מינין פרק ששי נזיר

א מ"י פ"ג מהל' אבל
הלכ' ט' 1
א ב ג מ"י פ"ה מהל'
נירות הל' ט' ופ"ג
מהל' אבל הלכ' ד'
ב ד ה ו' מ"י פ"ה מהל'
טומאת מת הל' ט'
סגן עזין ללל:

אמר רבה בר רב כהנא מקרא מלא דבר הכתוב לא יטמא בשואו
אומר לא יבא. גני נזיר כמיני בני קרואי להזיזו על
הטומאה להזיזו על הביאה כמפרש בסמוך כשנכנס לאהל המת
אם [מתוך] צו משום לא יטמא ומשום לא יבא לוקה שמים ושמימה

מקרא מלא דבר הכתוב. נזיר לא יטמא להם בנותם להזיזו על
הטומאה וכשחזר ואמר כל ימי הזיו לה' על כל א נפשות מת לא
יבא חור והזיזו על ביאת אהל שבו מת לומר לך שאם יטמא במת
וחזר וכנעם בזהל שיש בו מת חייב שמים: **אבל טומאה וטומאה.**

תורה אור השלם

1. לאבוי ולאבוי לאבוי
2. לאבוי לא יטמא להם
3. במתים בן נזיר אלקיו על
4. המיש: מכבדו
5. כל ימי הזיו לוקה על
6. ששם את לא יבא:
7. מכבדו
8. וכן המדקדק לא יבא
9. לא יחלל את מקדש
10. אלקיו בן נזיר שיש
11. משחת אלקיו עליו אני
12. ויקרא כא יב

הגהות הב"ח

ה' גמ' לדוריהם היא
(א) אמר ר' ר' יתנן:
(ב) רש"י דבר הטומאה
בחיבורין מי היא וכו'
(ג) משום דהוי: ד"ה
הא אמר וכו' לא אמרו
שידא:

פ"ה הרא"ש

שהיה להחיותו מקרא מלא דבר
זכור לו יטמא. כלומר
שנמלא ומשלים לכל דבר
זאתו לבית שיש בו
טומאה בכלל לא יטמא
זאת. כששוא אומר לא
בוא תזיזוהו גבי נזיר
הריב ויקרא יתירא הוא
להזיזו על הביאה ועל
הטומאה כמפרש בסמוך
זאם נכנס באהל המת
התרו בו משום לא יבוא
משום לא יטמא לוקה
אדם הואיל והבי' באו
השמים ב' משום טומאה
י' לא פשוט תוספת
טומאה בשניה כדפי'
סמור: ורב יוסף אמר
ופירו טומאה וטומאה אף
לא תוספת טומאה
מתיבת שתי א' החרו בו
ול תטמא אל תטמא:
הושיטו למתו ומת אחו.
ותו או מת אחך דנזיר
זותרו על הקרובים כמו
ג' תיב יכול יתא חייב
ל' להחלו ולהוסיף לא
חלל דהא לא כתבי גבי
זותרת טומאה דחללו גבי
זותרת טומאה דכן כתיב
ל' קמין גמרינן נזיר מכתן
ג' דאמר אמר: א"ל רב
יוסף ותיקש ליה מהיה
שן היה מטמא וכו'. אלא
ישן אהדי ומי שן
ר' יתנן מקמי מתינן: לא
שיא כגון בחיבורין כגון
אלא בחיבורין. אביי השיב
רב יוסף לתרין הברייתא
משהי' דלשון חייבי אהדי
לתיקש דביי רב: וכו'.
בחיבורין בערו מחיבור
מת אם הושיטו לו מת לא
חייב: דמחולל עומרי
אז ואינו מסויק טומאה
ל' טומאה: כאן שלא
'בבורי' אחר שפירש מן

בבית הקברות והושיטו לו
מתו. דעל ד' הקברות הוא מזהיר
כ"ג או מת אחר ונגע בו חייב ואמאי
הא מיטמא קיימא ש"מ אפילו טומאה
וטומאה **איתביבא אביי** ה' נזיר
שהיה מת מונח לו על צד התיבו וכו'
יבא' יהא חייב ת"פ להחלו: ו' בספרי
כתוב ת"ל לא יחלל וי"ל דהא לא
כתב ג' אהרת טומאה ונס בסמוך
אמר כהני' להחלו אתה לדרכי'
להחלו ככהן כמיב דממני נזיר לכ"ג
ולתמן פרק הכי גדול (דף מת.)
למקדן מהדדי (ג"ש) מחלו אמו:

א"ל. רב יוסף ותקשה לך מתיבתין
דמתן היה מטמא כל היס
אינו חייב אללא אחת אמרו לו אל
טמא אל טמא חייב על כל אחת ואחת
אע"ג דמחולל ועומד: **אלא קשיא**.
אלא ע"כ סמי רב כרייתא מקמי
מתני: **לא קשיא**. אביי דא למרן
מתני' וברייתא כאן שהוא מחובר למת
(והתרו צו) ו' ומשטיס לו מת אחר
לא מיטיבי דה"ל [מחולל] ועומד: כאן
שלא בחבורים. שפירש כבר מהמת
והזיזו לו מת אחרי' שפירש מההראשון
ואמרו לו אל טמא אין כאן מחולל
ועומד ו' ותוספת' אף בו צ"ל כשהיה
שנוגע במת הנוגע [צו] יטמא שצנת

ימיס כדדרשין פרק אין מעמידין (ע"ז דף לו): כל אשר יגע בו
הטמא יטמא שצנת ודיקרב לו (א) מיטמא' ואחר שפירש תוספת טומאה:
וטומאה בחיבורין דאורייתא. כלומר וכי צעלמא א' שאר נוגע
וכי יהיה הנוגע טמא משום דיקרב דיקרב דלוריייתא:
והאמר ר' יתנן רב יוסף [לא] אמרו טומאה בחיבורין. פירוש דיקרב
דיקרב אללא לענין תרומה וקדשים דזה אמרין טומאה' שיהיה כנוגע' ו
במת לטמא תרומה וקדשים אבל לנזיר לסמור ולהביא קרבן טומאה
וכן לענין להמנע מעשות פסח לא העמידו דברייהו ולי' דאורייתא
מאי שנת: **בחיבורי אדם באדם**. פי' ר"י שהשלישי הנוגע
בצנוגע במת דהוא ודאי מדרבנן טמא שצנת דפי' אחר דיקרב
דיקרב דלוריייתא דוקא דנגע בצנוגע במת וכו' פי' אין מעמידין (ג"ש)
אמר העיר יוסף בן יעזר דיקרב דיקרב דמכאן ומכאן דלוריייתא
הוא כל אשר יגע בו הטמא יטמא ומסיק דלוריייתא בחיבורין טמא
שצנת שלל בחיבורין טומאת ערב ולאו איניה וגזור אף שלל בחיבורין
טמא שצנת ואח"כ יוסף בן יעזר ושרא ולפירוש ר"י [נפרש] דאורייתא
בחיבורין היינו לו נגע בצנוגע במת' אבל רש"י פירש התם ולאו
איניה וגזור שלל בחיבורין אף אם פירש לגמרי: **מאי שנת טומאה**
וטומאה דאי דהא מיטמא וקאי. ואין כאן תוספת א' [וטומאה] קרינא
גיה טומאה וי' הא מיטמא וקאי ודומיא' דטומאה וטומאה דלא לקי כגון
מת על כמיפו והזיזו לו מת אחר קודם שפירש מן הראשון טומאה
[וביאה] נמי היכא דמת על כמיפו והלק להאל המת והתרו בו משום לא
יבא ומשום לא יטמא הא מיטמא וקאי ואמאי לקי על הביאה ולי' צנוגע
במת ופירש ונכנס לאהל המת הא אפילו טומאה וטומאה לוקה שמים
שראי אין כאן מחולל ועומד: **כאן בבית**. נכנס בבית שצנתו מת
ולא נטמא קודם לכן או לקי שמים על לא יטמא ועל לא יבא שצנתיה
אל הינת צנוע שמים עליו: **כאן בשדה**. כלומר כל טומאה וטומאה
מתים צנת אחת כולה חדא התראה היא דהתראה דלאו דטומאה וטומאה
והזיזו לו מת אחר מחולל ועומד הוא ואין כאן תוספת טומאה פ"ה קשה להצין:

גמ' איתמר אמר רבה אמר רב הונא מקרא
מלא דבר הכתוב לא יטמא כשהוא אומר
לא יבא להזיזו על הטומאה להזיזו על
הביאה אבל טומאה וטומאה לא ורב יוסף
אמר האלהים אמר רב הונא אפילו טומאה
וטומאה דאמר רב הונא נזיר שהיה עומד
בבית הקברות והושיטו לו מתו ומת אחר
ונגע בו חייב אמאי הא מיטמא וקאי אלא
לאו ש"מ אמר רב הונא אפילו טומאה
וטומאה איתביבא אביי ה' בהן שהיה לו מת
מונח על כתיפו והושיטו לו מתו ומת אחר
ונגע בו יכול יהא חייב ת"ל [א] ולא יחלל
<במי שאינו מחולל יצא זה שהוא מחולל
ועומד א"ל ותיקשי לך מתני' דתנן היה מיטמא
למתים כל היום אינו חייב אלא אחת אמרו לו
אל תטמא אל תטמא חייב על כל אחת ואחת
ואמאי הא מיטמא וקאי אלא קשיא אהדי
לא קשיא כ' כאן בחיבורין ס' כאן שלא בחיבורין
וטומאה בחיבורין דאורייתא (א) הא אמר רב
יצחק בר יוסף א"ר ינאי ילא אמרו טומאה
בחיבורין אלא לתרומה וקדשים אבל לנזיר
ועושה פסח לא ואי אמרת דאורייתא מאי
שנא כ' כאן בחיבורי אדם באדם כאן בחיבורי
אדם במת אבל טומאה וטומאה לא דהא
מיטמא וקאי אלא טומאה וביאה נמי הא מיטמא
וקאי אמר רבי יוחנן כאן בבית כאן בשדה
בבית

הוא דאינו חייב אללא אחת דכטומאה אחת דמי הואיל ולא נסתלק
מעומתה ראשונה: (א) **וטומאה חיבורין**. מי היא לה דלוריייתא כחדא
טומאה משום שהיו מחובר עדיון במת ראשון קאמרת לה דכי הדר נגע
במת זה היא לה לכולה חדא טומאה מדלוריייתא: **וכאמר רב יתנן**
כר יוסף לא אמרו טומאה בחיבורין. אש דאש נוגע ידו במת ואח"כ
בו ידו אחרת נתונה צד חיבורי לא אמרת שיהא גם אחת בחיבורי כמי
שהוא מחובר ונגע בטומאה זו אללא לענין קדשים ותרומה שאינו יכול
לאכול בהן עד שצנתו אבל לענין נזיר לסמור נזירותו ולהביא קרבן
על הטומאה ולעושה פסח שלא לעשותו שציל שהוא טמא לא
(א) אמרין שתהא טומאה בחיבורין: **ואי אמרת דמדאורייתא**. הוי
שחזר טומאה בחיבורין כטומאה איתכא: **מאי שנת**. נזיר וביאה פסח
מקדשים ומרומה: ה' **כאן בחיבורי אדם באדם כאן בחיבורי אדם**
במת. כלומר מי דמי הואו בחיבורי אדם באדם שזה נוגע במת
והוא בחיבורי ומש"ה לא חשיבא ליה טומאת חיבורין לענין נזיר
ועושה פסח [א] אללא הכא טומאת חיבורי [אדם] במת הויא ומשום הכי
היא לה טומאת חיבורי שצנת כחדא ואינו חייב אללא אחת [א] דהא
מיטמא וקאי ואמר מר שמי שאינו מחולל ילא זה שהוא מחולל והוקשו
נזיר והיכי כחאמט לענין הפרשת טומאה: **וטומאה וביאה נמי**
מיטמא וכו'. קודם שחשלה בזהל ואמאי מייחבי וואי נמי מינין
דנכנס בזהל שהמת שם הוה ליה טמא וכו' הדר נגע אמאי חייב:
כאן בבית כאן בשדה. כי אמרין אן דחיבי על הביאה ועל
הטומאה כגון דנכנס בבית שמת לתוכו דטומאה וביאה כהדי הדדי
והדר נכנס בזהל שמת תחתו דפטור לפי שצנתו הוא מחולל ועומד:

גלוין הש"ס

גמ' כאן שלא בחיבורין.
ע"ג נדה ד' ט' ע"ג מדיה
ודלמא:

הגהות הגר"א

[א] גמ' ולא יחלל נמק
ויב' להלכו [וכמ"ס
התוס']:

הגהות מהר"ב רינשבורג

[א] רש"י ד"ה מקרא מלא
ו'ו' על כל נפשות. מ'
נפשות נמק ו'ו' נפש.
אמ"ס [ב] ד"ה הי' כאן
מיטמא אדם וכו' אללא הכל
טומאה חיבורי אדם במת.
ר"י ע"י א"מ: [ג] בא"ד
ואינו חייב אללא אחת. כאן
הסרי: ד' ד"ח רש"י ד"ה
אביי נזיר. הנה וכו' דעל
הקברות וכו'. הקברות
נמק וי"ב הקברות.
א"מ: ה' ד"ה חייביה
אביי של ומשטיס נמק
וי"ב ווא. א"מ: ה' בא"ד
אין כאן מחולל ועומד
ותוספת. מ' תוספת
נמק וי"ב אללא תוספת
טומאה אף בו צ"ל
שצנתו כפ"ל: [א] בא"ד
כסוף ודיקרב מסאכ
ואחר שפירש תוספת ערב
לפ"ל: [א] ד"ה ותוספת
בחיבורין דאורייתא לומר
גמ' וצנלא שצנתו נוגע
במת וכו' יהיה נזיר בו
וכי והאמר ר' יתנן בן
יוסף וכו' צוה אמרין
טומאה. מ' טומאה נמק
וי"ב הנוגע בזה העומד
שהוא כנוגע כפ"ל: [א] ד"ה
בחיבורי אדם באדם וכו'
שהשלישי הנוגע צננת
בנוגע כפ"ל: א"מ:
[א] בא"ד ולפי ר"י נפרש
דאורייתא בחיבורין היינו
נגע בצנוגע במת. מ' נגע
בנוגע במת נמקחו וי"ב
נגע במת שלל בחיבורין
ינוגע צננת צנוע במת.
א"מ: [א] ד"ה מ' שא
טומאה וטומאה ו' ואין
כאן תוספת טומאה קרינא
על טומאה. מן טומאה
ועד טומאה נמקו וי"ב
ומחולל ועומד קרינא ביה
טומאה וביאה נמי: א"מ:

הגהות התוספות

1. י"ל אמר רבה אמר
2. י"ל רב הונא
3. חשיבא
4. י"ל אפילו אם
5. שן הוא
6. י"ל חלל
7. י"ל
8. כפ"ל מנ"ש.
9. י"ל כאן בחיבורין צנוע שהוא מחובר כו'. 10. י"ל עם פסח האלף תוספת החייט.
11. כפ"ל איתא לל מקרי. ומיתין אן כאן לילת. 12. י"ל לילת תוספת טומאה. 13. י"ל שרי כבשה. 14. י"ל דיקרב
15. י"ל טומאה בחיבורין.
16. י"ל שיהיה נגע צנוע כנוגע. 17. י"ל ואלא בחיבורין היינו השלישי הנוגע צנוע צנוע במת. אללא רש"י כו'. 18. י"ל ואין
19. י"ל תוספת טומאה ומחולל ועומד קרינא ביה. 19. י"ל טומאה וביאה נמי הא מיטמא וכו'. 20. כפ"ל דדומיא. 21. י"ל

גרדל. ומיתן דדיה נמק.

רובין שנגע בשמעון בעור שמעון נוגע במת טמא ד מן התורה וכו'
יון מעמידין דרש ליה מכל אלו יגע בו הטמא. אבל ראובן שנגע בשמעון ושמעון בלו ולוי במת טמא טומאה ערב מן התורה ומדרבנן טומא דו. וטומאה וביאה נמי דומי' דטומאה וטומאה דלא לקי
איין כאן תוספת טומאה: טומאה וביאה נמי אם היה מת על כמיפו ונכנס לאהל המת והתרו בו משום לא יבוא ומשום לא יטמא לוקה ב' בשיניה בלא כא
ולא היה מחולל ועומד. אבל בשדה דליכא אהל לא משכחת שליכה ב'.

רובין שנגע בשמעון בעור שמעון נוגע במת טמא ד מן התורה וכו'
יון מעמידין דרש ליה מכל אלו יגע בו הטמא. אבל ראובן שנגע בשמעון ושמעון בלו ולוי במת טמא טומאה ערב מן התורה ומדרבנן טומא דו. וטומאה וביאה נמי דומי' דטומאה וטומאה דלא לקי
איין כאן תוספת טומאה: טומאה וביאה נמי אם היה מת על כמיפו ונכנס לאהל המת והתרו בו משום לא יבוא ומשום לא יטמא לוקה ב' בשיניה בלא כא
ולא היה מחולל ועומד. אבל בשדה דליכא אהל לא משכחת שליכה ב'.

רובין שנגע בשמעון בעור שמעון נוגע במת טמא ד מן התורה וכו'
יון מעמידין דרש ליה מכל אלו יגע בו הטמא. אבל ראובן שנגע בשמעון ושמעון בלו ולוי במת טמא טומאה ערב מן התורה ומדרבנן טומא דו. וטומאה וביאה נמי דומי' דטומאה וטומאה דלא לקי
איין כאן תוספת טומאה: טומאה וביאה נמי אם היה מת על כמיפו ונכנס לאהל המת והתרו בו משום לא יבוא ומשום לא יטמא לוקה ב' בשיניה בלא כא
ולא היה מחולל ועומד. אבל בשדה דליכא אהל לא משכחת שליכה ב'.

